

ELI VERNER RASMUSSEN

Offentliggjort d. [25. maj 2016](#)

For tre år siden mistede Eli Verner Rasmussen pludseligt sin søn. En unaturlig træthed viste sig, og appetitten blev mindre. Beslutningen om, at han nu skulle på plejehjem ændrede hans liv fuldstændigt – Eli blev sig selv igen.

NÆRVÆRETS MEDICIN

Tekst og billeder af Andreas Haubjerg fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

”Far, du skal altså på plejehjem nu”, sådan lød ordene fra Elis datter, Dorte, for snart to år siden.

Tabet af sønnen, Søren, havde sat alt i stå for Eli. Han var blevet unaturlig træt, mistet appetitten og magtede ikke at passe sit hus længere. Selv hans udseende begyndt at skræmme ham, da han kunne tælle sine ribben og knap genkende sin egne lemmer. Eli var blevet ensom.

Hans første reaktion på Dortes konstatering var tvetydig. Det sidste møde, som han havde haft med et plejehjem var, da Karen blev syg.

Karen var Elis kone igennem syvoghalvtreds år. Da hun måtte på plejehjem var forholdene betydeligt anderledes, end dem Eli nu har på Vidtskuevej 6. En negativ oplevelse, men erkendelsen af, at han ikke havde det godt og behøvede hjælp overskyggede. Med det samme Eli så plejehjemmet på Vidtskuevej 6, var han ikke i tvivl. Her skulle hans nye hjem være. "Hvis jeg ikke var kommet på plejehjem, så var jeg død af ensomhed".

Eli læner sig tilbage i stolen og kigger ud af vinduet alt mens han roligt aer sin mave i en rolig bevægelse. "Jeg har sgu taget tyve kilo på, siden jeg kom herud for halvandet år siden".

Langsomt er glæden til livet kommet tilbage. Allerede halvanden måned efter indflytningen sad Eli i sin sorte lænestol og mærkede efter. Trætheden var forsvundet, appetitten genvundet og ensomheden væk.

"Jeg var blevet et andet menneske – jeg var blevet mig selv".

"DU MÅ IKKE LADE SOLEN GÅ NED OVER DIN VREDE"

Centralt placeret i sin plejehjemsbolig sidder han troligt og drømmer sig tilbage til sin kones milde væsen, en af hans utallige rejser eller sønnen, Søren, der pludseligt døde for tre år siden. Eli drømmer sig tilbage til kærlighed og tab, venskaber og fjender, tilgivelse og foragt, ungdom og alderdom, men alting i en alderdoms perspektiv, hvor livet er levet, men glæden beholdt.

Eli er i dag otteogfirs år gammel, men hans hukommelse er skarp og minderne fremtoner sig, mens ventilatoren brummer roligt i baggrunden.

Minderne om et ægteskab, hvor der var rummelighed til hinanden og andre. Karen og Eli troede på kærligheden og bestred den sammen. En kærlighed, der var større end forelskelsen, som Eli beskriver det.

Han mindes en aften, hvor de havde haft en diskussion. Hvad den handlede om, aner han ikke, men Karens ord står ham klart: "Du må ikke lade solen gå ned over din vrede. Du ved ikke hvad morgendagen bringer".

De havde efterfølgende kigget på hinanden og Eli kunne ikke holde sig tilbage. Karen fik et stort knus, for deres diskussion havde ikke været den gode stemning værd. Det er nu tretten år siden, at han mistede hende, men minderne står levende og klart for Eli.

NÆRVÆRETS VÆRD

Nu synger Elis liv på sidste vers, hvor han langsomt har måtte acceptere, at alderdommens spor på kroppen har sat en helt naturlig grænse for, hvad han kan gøre. En nedslidt ryg efter tres års arbejde som bygningsmaler, kan end ikke fysioterapien ændre på. Nu er turen op til centeret for at drikke sin formiddagskaffe eller øl højt værdsat, men turen ud i verdenen må foregå igennem fjernsynet eller minderne.

Eli sætter pris på sine omgivelser og roser "sine piger" til skyerne. Pigerne er det venlige personale, der møder ham hver dag. Med værdighed og respekt mødes de ældre på Vidtskuevej 6. Smukt opdækkede borde til middagene, blomster, kram og venlige smil. Det er de små ting, der tæller, men det betyder alt for en generation, som har mistet mange af deres nærmeste.

"Vi skal have nærværet tilbage – det betyder mere end medicin og piller" fortæller Eli og fortsætter, "Det har jeg mærket på egen krop".

Eli ser Vidtskuevej 6 som sit hjem – ikke en institution, hvilket giver ham ro til at drømme sig tilbage til da sommerdagens fuglefløjt lød i takt med hans penselstrøg. Til Karen. Til Søren.

Tilbage sidder Eli. Lykkelig igen og med en ny tro på livet. Et liv, hvor hvert besøg af familien giver endnu en energi til den tro og den nye tilværelse.

I lænestolen lader Eli ofte tankerne svæve rundt om spørgsmålet: Hvad sker efter døden? Når han drømmer sig ud i universet, så er han sikker på, at der venter ham noget, når han en dag ikke er her mere. Men døden skræmmer ham ikke. For som Eli siger, så kommer døden "Om vi vil det eller ej".

[/vc_column_text][/vc_column][/vc_row]

Den sorte lænestol er hovedsædet for TV-serier på Charlie, flyvske tanker om fortiden og fremtiden. Kaffe og kage eller en hyggelig samtale med besøgsvennen.